

[Økonomiministeren.]

men hr. Maisted siger, at jeg havde taget et optimistisk standpunkt under marts krisen, da jeg sagde det med, at der ikke var nogen ko på isen, og at jeg har erkendt, at jeg havde taget et optimistisk standpunkt. Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg sagde udtrykkeligt — hr. Maisted kan læse det i referatet fra mødet i dag, fra forhandlingerne her — jeg sagde udtrykkeligt, at der var ikke baggrund for den uro, der var opstået omkring kronen, og det var derfor, der var grund til at sige, der er ingen ko på isen, men det var ikke ud fra et optimistisk, men ukorrekt synspunkt, det vil jeg gerne bede hr. Maisted lægge mærke til.

Til hr. Ømann vil jeg blot gøre den ene bemærkning, at når hr. Ømann siger, at man ikke hørte noget om arbejdsløsheden i forhandlingsbilledet, man affinder sig altså med arbejdsløsheden, så har hr. Ømann hørt meget dårligt efter. Jeg har sagt — og jeg har også forstået, at det var, hvad de øvrige forligspartier var enige i — at vi har den dobbelte målsætning med den økonomiske politik, der skal føres, og derunder med den indkomstpølitik, der skal føres, at vi på én gang skal afvikle, skal nedskære eller skal nedbringe betalingsbalanceunderskuddet og samtidig reducere arbejdsløsheden. Det indgår som et hovedformål med den økonomiske politik, der skal føres. Der er ikke sat dato på, men det går jeg ud fra hr. Ømann heller ikke forlanger — jeg mener dato for, på hvilken dag arbejdsløsheden skal nå den procent og så ned på den procent og så ned på den procent.

Hr. Knud Jespersen siger, at det jo var et lidt ejendommeligt ræsonnement, jeg havde fremført om, at vi i løbet af de 5 måneder, hvor vi førte den ekspansive politik, havde fået en nedsættelse af ledigheden med 40.000 i forhold til det, det ellers ville være blevet. Så kunne man jo bare have fortsat og taget 10 måneder, og så var det altså blevet 80.000 i 10 måneder, og hvis vi havde taget en lidt længere periode, så var den samlede arbejdsløshedsnedgang regnet i manddage blevet tilsvarende. Ja men der er bare det — det må hr. Knud Jespersen forstå, men det er altså det, det kniber med — at den ekspansive politik, vi gennemførte i vinter, og som fortsætter i et vist omfang

resten af dette år, betyder et træk på valutaen.

Det var med åbne øjne, vi besluttede os til at gennemføre denne ekspansive politik, selv om det betød, at vi måtte regne med en vis importforøgelse og dermed en vis forringelse af betalingsbalancens løbende poster, men det kan ikke fortsætte. Man kan ikke blive ved på den måde, og derfor var den lovgivning og denne udvidelse af ekspansionen tidsbegrænset. Det er ganske fundamentalt for hr. Knud Jespersen selv, at han forstår dette, så han i hvert fald ikke ræsonnerer forkert.

Så kom hr. Knud Jespersen ind på spørgsmålet om konkurrenceforholdene og spurgte, om man havde beregnet, hvorledes forholdet mellem lønomkostningsstigningen og produktivtetsstigningen var. Der udarbejdes nogle statistikker, der udregner lønomkostningerne pr. produceret enhed, og hvis man regner pr. produceret enhed, vil det altså sige, at der er taget hensyn til produktivtetsstigningen. Disse statistikker over lønomkostninger pr. produceret enhed viser — jeg tror, det også var meget klogt, hvis både arbejdsgivere og andre, der opererer med de 20 pct., var opmærksom på det — at der i perioden 1972-75, og det plejer at være det, man henviser til fra Arbejdsgiverforeningens side i hvert fald, er sket en stigning i Vesttyskland på 25 pct., en stigning i Belgien på 49 pct., en stigning i Holland på 41 pct., en stigning i Frankrig på 95 pct., en stigning i Irland på 56 pct., og derefter kommer Danmark ind i billedet med en stigning på 59 pct. Vi ligger altså i forhold til de store lande i EF og i forhold til vores samlede eksport med en større stigning, men det er ikke 20 pct. mere, sådan som man opererer med fra Arbejdsgiverforeningens side, når man tager hensyn til produktivtetsstigningen.

Så vil jeg endelig sige til hr. Wilhjelm, når hr. Wilhjelm spørger, hvor regeringen sætter grænsen for at beholde sin regeringsmagtesløshed, at man ikke kan sætte en teoretisk grænse for, hvornår regeringen mener den skal gå af. Det er noget, man afgør ganske konkret, når man står over for de konkrete situationer, og det vil vi naturligvis til enhver tid overveje, når der foreligger spændte politiske situationer eller man stil-